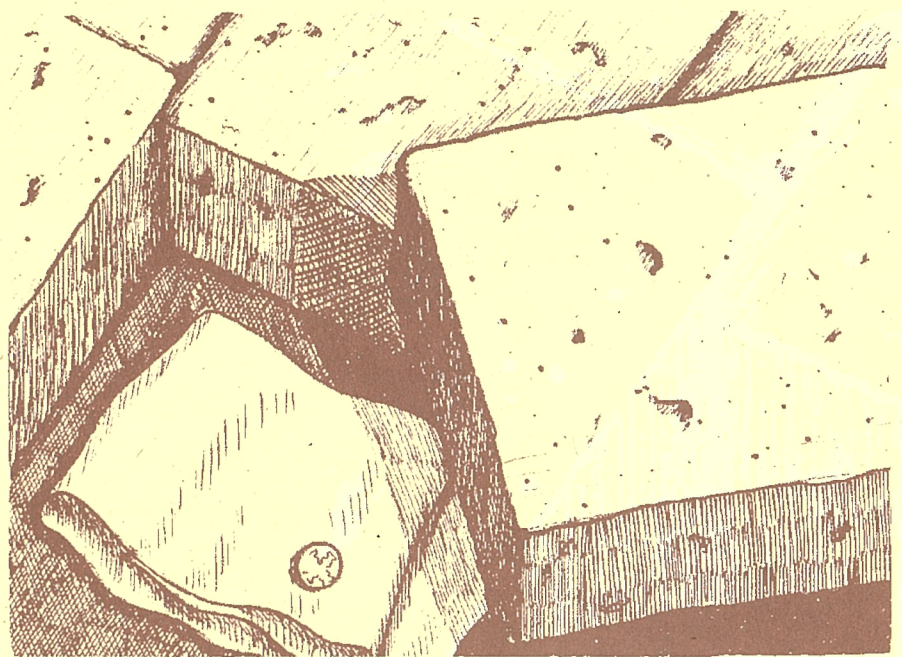

eL MONESTIR DE SANT CUGAT HAVIA estat el centre organitzatiu de la vida social i econòmica del vallès més important. rebia nombroses propietats i realitzava compres, intercanvis, i permutes de béns amb els propietaris de la zona. cap a finals del primer mil·lenni de la nostra història les coses van canviar: es deia pertot arreu que el món s'acabava. a sant cugat hi hagueren diverses manifestacions i desastres que feien pensar en aquesta mala fi: saqueigs continus al monestir per part dels sarraïns, tanta fam i misèria en totes les famílies que arrasava pobles sencers...

mentrestant, al monestir de sant cugat va succeir un fet que va commoure el petit nucli de pagesos que vivien als voltants del carrer major i hospital: havien estat assassinats onze monjos i l'abat joan el 28 de juny de l'any 986. durant l'assalt d'al-mansur a la ciutat de barcelona, on s'havien refugiat. després de la desfeta, fou nomenat l'abat odó per regir el destí dels monjos del monestir. era un home de molta empena, un baró providencial, l'home escollit per restaurar la situació en què es trobaven després de l'atac de les tropes sarraïnes.

L'abat reuní els pocs monjos que quedaren després de la desfeta i començà a restaurar el monestir. fou tanta l'empena i la il·lusió dels

restauradors que, en poc temps, l'obra ja s'havia finalitzat.

com que odó era fill de la classe dirigent sabia perfectament què s'havia de fer per tal que li concedissin algunes de les seves demandes: va anar a veure el rei de França perquè li confirmés la propietat del monestir; després el van nomenar bisbe de Girona i, finalment, el papa silvestre II volgué premiar l'esforç tot concedint-li la butlla segons la qual disposaven del privilegi de "no dependre de cap bisbat, sinó directament de roma".

quan tot semblava que anava prou bé, arriben els sarraïns de forma imprevista i sobtada, i ho tornen a arrasar tot. fou en la precipitada fugida que l'abat ot treu l'hòstia consagrada del sagrari, l'emboïlla dins uns corporals i

l'amaga sota una llosa, al costat de l'altar major.

La llegenda explica que, al cap d'uns anys, els monjos van retornar al monestir i trobaren l'hòstia sencera que havia amagat l'abat ot. diuen que encara conservava la seva forma "orbicular", d'una polzada de diàmetre, i al centre de la qual s'hi podia llegir xps; era, sens dubte, de pa àzim. els corporals, això sí, van aparèixer plens de sang, no se sap si a causa del pes de la llosa o a causa del sofriment provocat per la invasió dels sarraïns. l'aleshores abat berenguer de rajadell (1399-1409) volgué tocar-la i partir-la per la meitat, i no ho aconseguí. convençut que es tractava d'un desig celestial, la guardà al sagrari de

MIL·LES COL·LEGENDES DE SANT CUGAT

L'altar major i, des d'aquell moment,
fou venerada com una relíquia i símbol
de resistència monàstica.

ROGELI PEDRÓ

Els 4 Cantons
El "diari" de Sant Cugat

Generalitat
de Catalunya

amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Cugat del Vallès

✓ **Autocugat**
OPEL